

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Šeštinės ir Tėvo diena

Šįmet pirmąjį birželio mėnesio sekmadienį švenčiame Kristaus Žengimą į dangų – vieną iš svarbiausių mūsų tikėjimo slėpinių. Šią tiesą išpažįstame kaskart sakydami Tikėjimo išpažinimą: „trečiąją dieną kėlėsi iš numirusių, įžengė į dangų...“. Dangus, apie kurį kalba Sv. Raštas, yra dieviškoji transcendencija, simboliizuojanti Dievo pranašumą prieš žmoniją ir pasaulį. Tai Dievo dangiškoji buveinė, iš kurios Jėzus nužengė į žemę, kad galėtų susitikti su žmogumi, papasakoti jam apie nesibaigiančią Dievo meilę ir gailestingumą, apie amžinąją laimę Dangaus karalystėje.

Žengimas į dangų – tai Kristaus, Dievo Sūnaus, misijos užbaigimas žemėje. Jėzus iš žemiškojo horizonto pakyla į dieviškąją dangaus buveinę, kur Dievas Jį „pasodino danguose savo dešinėje, <> ir visa jam palenkė po kojų, o jį patį pastatė viršum visko, kad būtų galva Bažnyčios“ (Ef 1, 20.22). Jėzus „iškilo aukščiau už visą dangų, kad visa užpildytų. Tai jis paskyrė vienus apaštalais, kitus pranašais, evangelistais, ganytojais ir mokytojais, kad padarytų šventuosius tinkamus tarnystės darbui, Kristaus kūno ugdymui“ (Ef 4, 10-12).

Kristaus žengimą į dangų aprašo visos Evangelijos, ir nors jų autoriai akcentavo skirtingus teologinius momentus, tačiau visi darniai liudija apie Jėzaus gyvenimą, Jo kanciją, prisikėlimą iš numirusių ir šlovinę sugrįžimą į Tėvo namus. „Jūs esate šių dalykų liudytojai“ (Lk 24,48), – pasakė Kristus, nurodydamas, kad „jo vardu visoms tautoms, pradendant nuo Jeruzalės, bus skelbiamas atsivertimas nuodėmių atleidimui gauti“ (Lk 24,47). Štai jau du tūkstantmečius įtikėję krikščionys iš kartos į kartą perduoda šią Gerąją Naujieną.

Šiais metais į Šeštinių šventę prasmingai įsipina Tėvo Diena, Bažnyčios minima pirmąjį birželio mėn. sekmadienį. Kristus, būdamas klusnus savo dangiškajam Tėvui iki Kryžiaus mirties, mums rodo pavyzdį, kaip turime mylėti ir gerbti savo žemiškuosius tėvus. Tėvo diena yra skiriama maldai už gyvuosius ir amžinybėn iškeliavusius tėvus, kurie jau regi tikrąjį Viešpaties veidą, džiaugiasi Jo artumoje. Šią dieną su džiaugsmu sveikiname savo tėvelius, dėkodami jiems už suteiktą meilę, dėmesį, rūpestį, už parodytą asmeninio gyvenimo pavyzdį, išugdytas dvasines vertybes, perduotą tikėjimo liudijimą, taip pat aplankome jau

iškeliavusių į amžinybę tėvelių kapus, kaip padėkos ženklą padedame gėlių puokštę, uždegame žvakutę, prisimename kartu praleistas dienas ir meldžiame jiems Viešpaties gailestingumo.

Noriu perpasakoti vieną pamokančią istoriją apie senyvą tėvą, kurio žmona jau seniai buvo mirusi ir kurį apleido trys sūnūs. Visą gyvenimą senolis plūso, kad padėtų sūnūms susitvarkyti buitį. Ir štai atėjo diena, kai jis nebepajėgė dirbti, santaupų neturėjo, o sūnūs vos rasdavo laiko užsukti pas tėvą. Tada tėvas paprašė savo seno bičiulio pagaminti jam didelį seifą, pripildė jį stiklo šukių ir užrakinęs pastatė po stalu. Kartą atėjo aplankyti tėvo, jie, sėsdamiesi už stalo, atsitrenkė kojomis į seifą. Sūnūs, vos pakėlę seifą, susidomėjo, kas jame yra. Senolis mįslingai nusišypsojo ir nieko nepasakė. Todėl sūnūs nutarė, kad ten santaupos, kurias tėvas sukaupe per visą gyvenimą. Nenorėdami šio lobio išleisti iš akių, jie nusprendė pakaitomis gyventi pas tėvą ir kartu juo pasirūpinti. Taip tęsėsi nemažai laiko. Galiausiai tėvas pasiligojęs mirė. Sūnūs surengė gražias laidotuves, nes žinojo, kad seife po stalu yra nemažai turto. Tačiau kokie nusivylimą šūksniai išsiveržė iš jų lūpų, kai po laidotuvių, vos suradę raktą, atidarė seifą ir išvydo ten vien stiklo šukes! Vyresnieji piktinosi tėvo apgaule, tik jaunesnysis pravirkęs pasakė: „Man labai gėda, kad privertėme savo tėvą meluoti, kad padėtų mums įvykdyti Dievo įsakymą, kurio jis mus išmokė, kai buvome vaikai“. Kai broliai išėmė stiklo šukes, ant dugno pamatė užrašą: „Gerbk savo tėvą ir motiną“. Broliai tylėdami stovėjo nuleidę akis. Galbūt kiekvienas širdyje atsiprašė tėvo ir sukalbėjo malda, prašydami Dievo malonės ir globos jų tėvui amžinybėje.

Turto troškimas, dėl kurio šiandien žmogus pamiršta ne tik Dievą, bet ir pačius artimiausius žmones, dažnai užslolina švelniausius, gražiausius jausmus. Pats Kristus mokė meilės, paklusnumo, nuolankumo bei ištikimybės Tėvui, vykdamas Jo įsakymus. Kaip Jėzus įvykdė Tėvo valią iki galo, taip ir žmogus privalo paklusti Dievo įsakymams, kurių vienas jų yra: „Gerbk savo tėvą ir motiną“, rūpintis, kad tyra ir nepriekaištinga sąžine galėtų artintis prie Viešpaties vaišių stalo.

Nuoširdžia malda melddamiesi už gyvus ir mirusius tėvus, kartu dėkokime Viešpačiui ir šlovinkime Jį: „Jėzau, nuoširdžiai trokštu tapti toks kaip Tu – mylintis, dovanojantis, atleidžiantis. Šventoji Dvasia, pripildyk mane gilesnio troškimo būti višiškoje vienybėje su Jėzumi“. Amen.

A. Ledaitė

Mylimam Tėveliui

Tėveli mielas, dainorėli,
Tu savanori Lietuvos,
Nuo priešų gynei tėviškėlę,
Aukojaisi už laisvę jos.

Mylėjai dainą ir Tėvyne
Ir mus išmokei šių tiesų:
Kas ją darbais ir žodžiais gina,
To sieloj amžinai šviesu.

Skambėjo dainos, sklido juokas,
Buvo šviesos pilni namai.
Ir tų dainų skambiausias aidas
Mums liks širdyje amžinai.

Gyvenimas vis bėgo,ėjo
Tik Dievas žino, kas toliau.
Nors skausmo niekas nenorėjo,
Bet jis atėjo pagaliau.

Ir tu, palikęs žemėj viską,
Tyliai ramiai iškeliavai.
Giesmių, dainų ir meilės šviesą
Tegul toliau dalins vaikai.

Prof. dr. Laima Šinkūnaitė

Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje – ilgai lauktas Prisikėlusio Kristaus atvaizdas

Ižengus į Kristaus Prisikėlimo bažnyčią, pirmiausia patiriamas nepaprastas balto ir erdvumo išpūdis, kurį kelia skirtingų atspalvių baltos sienos, lubos, galerijos, šviesių spalvų grindys. Aukšti, liekni pilioriai ir vertikalūs siauri langai teikia erdvei polėkio. Presbiterijos svarbą bažnyčios hierarchinėje struktūroje išryškina ne tik jos forma ir vieta pagrindinėje išilginėje ašyje, bet ir šoninės sienos, kurias viršuje skaido plokščios nišos, bei keilomis pakopomis pakeltos grindys. Presbiterijoje, prie altoriaus, švenčiama Eucharistija ir skelbiamas Dievo žodis, to-

pirma Prisikėlimo bažnyčios presbiterijos erdvei. Kauno arkivyskupijos Bažnytinio meno komisija surengė kelis posėdžius, kurių svarbiausias įvyko 2010 m. birželio 21 d., kai, dalyvaujant arkivyskupui Sigitui Tamkevičiui ir vyskupui Jonui Ivanauskui, buvo pritarta šio horeljefo įrengimui.

Manyčiau, kad aptariamasis skulptūros autorius Vytautas Kašuba (1915–1997) daugeliui turėtų būti bent jau girdėtas: 1992 m. jis laimėjo paminklo Gediminui konkursą, o po ketverių metų šį paminklą išvydome Vilniaus Katedros aikštėje. Be

antraisiais studijų metais Paryžiuje vykusioje pasaulinėje parodoje už medžio drožinius apdovanotas aukso ir sidabro medaliais. 1939 m. jam užsakoma sukurti LDK Vytauto Didžiojo statulą, skirtą Lietuvos paviljonui Niujorke ruošiamai pasaulinei parodai. Tuo pačiu metu jis iš granito iškala obeliską su Perkūno žirgeliais. Apie šį skulptorių vaizdingai sakydavo, kad „Kašuba miega ant molio, jeigu dar jo nevalgo“. Tačiau vis labiau artėjo lemtingos permainos, girdėjosi rusiškos dainos, tad dailininkas ryžosi palikti Lietuvą. Šiaip taip pėsčiomis pasiekus Tilžės geležinkelio stotį, prasidėjo kelionė į nežinią... Taigi 1944 m. jis prisitraukė į Vokietiją, kiek vėliau, 1947 m., jam su būsima žmona Aleksandra pavyko išvažiuoti į JAV. Čia Kašuba gavo darbą baldų dirbtuvėje, kurioje pagal senųjų baldų pavyzdžius projektavo, drožė ir gamino baldus – kopijas. Šitaip praleido penkiolika metų.

Apie 1950 metus JAV apsigyvenę lietuviai pradėjo burtis, statyti bendruomenės namus, bažnyčias, koplyčias ir netgi vienuolynus. Taigi Kašuba pirmųjų užsakymų sulaukė iš savo tautiečių. Po penkerių metų skulptoriaus kūryboje išryškėjo ypatingas dėmesys krikščioniškajai dalei: kurta iš medžio, akmens ir bronzos. Užsakymų būta ir daug, ir didelių, tad darbą baldų dirbtuvėje teko palikti. 1963 m. persikėlęs gyventi į patį Niujorko centrą, užmezgė glaudesnius santykius su architektų firmomis. Patį svarbiausia jam buvo vokiečio vienuolio Cajetano Baumanno, architekto ir skulptoriaus, vadovaujama firma, kurios pagrindinė veikla buvo nukreipta į bažnyčių ir vienuolynų statybą bei jų puošybą.

Artėjant Niujorke 1964 m. ruošiamai pasaulinei parodai, Kašubai siūlyta Vatikano paviljonui sukurti tris dideses sienas su įrašais. Būtent tada dailininkui šovė mintis sukurti tai iš švino, panaudojant taip vadinamą šio metalo techniką repousse; šia sudėtinga technika galima iš plokštės iškalti reljefą, išgaunant raiškias detales ir tekstūrą. Taigi pirmą kartą buvo panaudotas išties originalus metodas, kuriam jis pats sugalvojo šiai technikai pritaikytus įrankius. Pasiiektas rezultatas sužavėjo ne tik patį skulptorių, bet ir užsakovus, tad užsakymai pasipylė kaip iš gausybės rago; kita vertus, tuomet buvo sukurti ir vertingiausi sakralinės dailės kūriniai. Kašubai patiko ši sudėtinga technika, kai į priekį reikia numatyti penkis šešis ėjimus panašiai kaip žaidžiant šachmatais. Pavyzdžiui, iškalus vieną detalę ir kalant kitą, reikia stebėti, kad naujoji detalė nedeformuotų ankstesnės. Antai pažymi akies vietą, bet, kol iškali nosį, akis gali pakeisti ankstesnę vietą. Taigi dirbant su švinu, skulptoriui galėjo padėti tik nuojauta ir puikus medžiagos pažinimas. Be to, didelių formatų darbuose, sukurtuose minėtąja technika, padaromos atskiros detalės ir jau vėliau primontuojamos. Vis dėlto apie septynerius metus

dėl jai įrengti pasirinkta prabangi medžiaga – marmuras. Pačiame centre – monumentalus rusų ir balto marmuro altorius, kurio forma šiek tiek primena ankstyvosios krikščionybės laikų sarkofagą. Kairėje, t. y. Evangelijos pusėje, pastatyta altoriui stilistiškai artima sakykla; jos vieta altoriaus ir visos erdvės atžvilgiu parinkta labai tiksliai.

Šventovė iškilmingai konsekruota 2004 m. gruodžio 26 d., tačiau paieškos, kokia turėtų būti galinės sienos puošyba, tęsėsi net šešerius metus. Anuo metu surengtame didžiosios Kristaus Prisikėlimo bažnyčios presbiterinės dalies įrengimo konkurse nebuvo nė vieno pasiūlymo, kurį būtų buvę verta atlikti. Veikiausiai tai atsitiko ir todėl, kad ši erdvė tarsi iš anksto sumanyta taip, kad joje būtų kuo mažiau puošybos elementų.

Sužinojus apie 2009 m. uždaromus Kalvarijos vienuolių rekolekčių namus (Calvary Monastery Retreat House), JAV, Shrewsbury, MA, kuriuose būta žymaus Lietuvos išeivijos skulptoriaus Vytauto Kašubos skulptūros Prisikėlusio Kristaus (1965 m., plaktas švinas), buvo pasiūlyta apsvarstyti šio kūrinio tinkamumą visų

to, 1995 m. Druskininkuose pastatytas jo paminklas Lietuvai su simboliine karaliaus Mindaugo karūna. Vis dėlto artimesnei pažinčiai keli biografijos štrichai.

V. Kašuba gimė Minske, kur tuo metu karo nublokšti gyveno jo tėvai; sugrįžę Lietuvon jie apsigyveno Marijampolėje. Čia Kašuba kurį laiką mokėsi Rygiškių Jono gimnazijoje, vėliau perėjo į amatų mokyklą, kurią baigė 1934 m. puikiai įvaldęs medžio drožybos paslaptis. Kaune mėgino stoti į Meno mokyklą, betgi nebuvo priimtas, nes nepateikė darbų, kuriais būtų galėjęs paliudyti savo gabumus. Tad kitais metais jis atsivežė daug naujų skulptūrų, kurias pamačiusi mokyklos komisija jam pasiūlė stoti ne į pirmą, o iš karto į antrą ar net trečią kursą. Dar nebaišęs mokyklos jau dirbo pagal užsakymus: antai pirmą granite iškaltą skulptūrą generolas Vladas Nagevičius iškart nupirko Karo muziejui. Anuo metu jauno skulptoriaus asmenybės brandai didelę įtaką darė Kauno Meno mokyklos, kurią Kašuba baigė 1939 m., dėstytojai: visų pirma tai dailininkai Adomas Galdikas ir Vytautas K. Jonynas, kiekvienas savu būdu. V. Kašubos talentas atsiskleidė labai anksti: jau

trukęs darbas su švinu atsiliepė sveikatai, gydytojai jam griežtai uždraudė dirbti su šia apgaulinga medžiaga.

1974 m. Kašuba apsilankė Lietuvoje. Trakuose jis pasigėdo garbingos praeities ženklų, tad, sugrįžęs į Niujorką, pradėjo studijuoti Lietuvos istoriją. Skulptorius nutarė sukurti didelius medalius, vaizduojančius penkis Lietuvos didžiuosius kunigaikščius: šie medaliai, nepaisant apsinuodijimo švinu, 1976 m. irgi buvo sukurti švino technika. Tai paskutinis Kašubos prisilietimas prie šios įnoringos ir pavojingos medžiagos.

Skulptorius V. Kašuba svetur sukūrė labai daug skirtingo pobūdžio kūrinių iš medžio, majolikos, akmens, bronzos, švino ir kitokių medžiagų. Čia glaustai aptarsime tik bažnyčioms ir vienuolynams skirtus objektus. Pavyzdžiui, 1958 m. Pranciškonų vienuolynui jis sukūrė spalvingas Kryžiaus Kelio stotis iš majolikos; 1962 m. – Šv. Bonaventūros vienuolynui

jas išdrožė iš ažuolo, o Šv. Augustino bažnyčiai – iš kalto liedinto akmens; 1963 m. Šv. Tomo ir Šv. Jokūbo bažnyčioms – taip pat iš to paties liedinto akmens. Kašubos sukurtiems Kryžiaus Kelio reljefams būdingos apibendrintos formos, stilizacija. Skulptorius išties labai apibendrintai vaizduoja pagrindines kiekvienos atskiros stoties figūras. Detalių beveik nėra, tačiau pačių figūrų išraiška įspūdinga. Formos suglaustos, nudailintos, suidealintos.

Kaip žinoma, V. Kašuba 1965 m. iš plakto švino sukūrė du visafigūrius horeljefus: Šv. Bonaventūros ir Prisikėlusio Kristaus, kurie laikomi vienais svarbiausių jo sukurtų krikščioniškojo meno kūrinių. *Prisikėlusio Kristaus* horeljefas sugrįžta į Kauną, į tą miestą, kuriame ne tik atsiskleidė V. Kašubos talentas, bet ir kurio atkurtoje Kristaus Prisikėlimo šventovėje jis bus įtaisytas. Tiesą sakant, vos išvydus *Prisikėlusio Kristaus* nuotrauką, pirmoji mintis buvo,

kad skulptūra gal nėra tinkama, tačiau įsižiūrėjus išryškėjo pati Prisikėlimo esmė, tad šio kūrinio ikonografinis tinkamumas nekelia jokių abejonių. Juk čia *Prisikėlusio Kristaus* figūra savyje talpina ir simbolinį Kryžiaus įvaizdį. Meniniu aspektu vargu ar įmanomas tinkamesnis kūrinys šiai šventovei, kurios modernistinės architektūros asketizmas atliepia *Prisikėlusio Kristaus* skulptūros santūrumui. Turėtume džiaugtis susigrąžinę tokį vertingą bažnytinio meno kūrinių, kuris nuo šiol visuomet bus prieš mūsų akis.

P.S. Antrąją Velykų dieną (2011-04-25) iškilmingų šv. Mišių pradžioje Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ pašventino Vytauto Kašubos horeljefą „Prisikėlęs Kristus“. Po šv. Mišių arkivyskupas įteikė parapijos Pastoracinės tarybos nariui Gintautui Paulauskui popiežiaus Jono Pauliaus II paveikslą už nuoširdų, uolų rūpinimąsi horeljefo parvežimu, restauravimu ir montavimu.

Dievo Gailestingumo metai

Adelija

Gailestingumas – tai atleidimas

Atleidimas yra neatskiriamas nuo Dievo prigimties. Toks yra Jo būdas mylėti – Jis kitaip negali. Gailestingumas sėja atleidimą plačiais mostais: suteikia jį paleistuvei iš Magdalos, šešių vyrų meilužei iš Samarijos, paralyžiuotajam ir muitininkui, pagaliau užkietėjusiam plėšikui ant kryžiaus.

Kiekvienas atleidimas – tai juk gailestingumo deimanto žybsnis, gailestingumo saulės spindulys! Leisti Jėzaus atleidimui nužengti mūsų sielos bedugnėn – tai atverti duris, kurių raktus esame pametę: Jis jas sutrupina. Tai leisti sučiupti Jo vikrios rankos, pajėgios mus išplėsti iš paties baisiausio pragaro – to, kurį nešiojamės savyje.

Kodėl taip dažnai atleidimas neduoda vaisių? Todėl, kad mes priimame Viešpa-

ties atleidimą, bet atsisakome jį perduoti tiems, kurie mus įskaudino, sužeidė, nuvylė. Tada atleidimą tarsi pasidedame sandėliuke ir darome Jėzaus kraują nevaisingą.

Užgniaužtas atleidimas – žmogaus gyvenimo drama: tai daug sykių nužudyta meilė, tai suskilusios šeimos, sugniuždyti vaikai, maištaujantys paaugliai, numarintos bendruomenės, sustabarėję pagyvenę žmonės, iššvaistyti gyvenimai. Svarbiausia atleisti Dievui ir Bažnyčiai, priešams ir sau pačiam. Juk Dievas myli mane būtent dėl mano varganumo, o aš dar randu, už ką ant Jo pykti. Kad pamiltum priešą, reikia tiesioginio Dievo įsikisimo – šv. Dvasios išsiliejimo. Mumyse gali išsiskleisti malonės galybė, nes Jėzus tiki mūsų pajėgumu mylėti kaip Jis.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Gintarė Aleksandravičienė,
Kauno sakralinės mokyklos direktoriaus
pavaduotoja ugdymui

Festivalis - koncertas „Giesmės Marijai – 2011“

Nesuvaldomas pavasario žydėjimas, žaliu daigeliu pro asfaltą besiveržiantį gyvybė primena mums šviesią pareigą – dėkoti Dievo Motinai ir ją šlovinti už atvestą į žemę Kristų – Viešpatį.

Kokia miela ir nuoširdi buvo kaimo altorių („mojinių“) tradicija! Mes, Kauno sakralinės muzikos mokyklos mokiniai ir mokytojai, šandien galime džiaugtis galėdami šlovinti Mariją giesmėmis Dievo mums dovanotais balsais.

Gražiausia to išraiška – festivaliai „Giesmės Marijai“, inicijuoti ir jau 6 metai organizuojami Kauno sakralinės muzikos mokyklos direktorės Nijolės Jautakienės. Šiame darbe mums padeda ir priima po savo stogu Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčia. Ir šiemet, pristatydamas projektą –

festivalį „Giesmės Marijai – 2011“, bažnyčios klebonas dekanas mons. Vytautas Grigaravičius kalbėjo apie panašių renginių svarbą jaunimo dvasiniam ugdymui, įvertino Sakralinės muzi-

kos mokyklos kryptingą veiklą, chorų pastangas, nenuilstantį direktorės tikėjimą muzikos auklėjamąja galia.

Nukelta į 4 p.

Atkelia iš 3 p.

Mokyklos direktorė Nijolė Jautakienė panetrino kunigui mons. Vytautui Grigaravičiui, išreiškusi viltį, kad mokyklos veikla, chorų sakralios giesmės yra atsvara plintančiai trankiai, agresyviai muzikai, jaunimui brukamos menkavertės kultūros pasiūlai.

Festivalio-koncerto repertuarą sudarė aukšto meninio lygio įvairių tautų kompozitorių kūriniai, atlikti keturių mokyklos chorų, akompanuojant mokyklos instrumentiniam ansambliui, kuriam vadovauja ir kūrinius aranžuoja mokytoja Dileta Kubilienė. Solo partiją atliko, akompanavo vargonais mokytojas Egidijus Baviki-

nas, žinomas operos dainininkas. Atskirai reikėtų pažymėti itin sudėtingą chorinį kūrinį – Marten Lauridsen'o "O magnum mysterium", kurį atliko choras „Giesmė“, ką tik grįžęs iš įdomios ir turiningos koncertinės kelionės po Angliją. Jo vadovė ir dirigentė Salvinja Jautakaitė-Hargreaves.

Ryškiausiu šventės akcentu ir puošmena tapo jaunuolių choro „Ažuoliukas“ viešnagė. Jie atliko labai sudėtingus sakralinės muzikos kūrinius, diriguojamus Vytauto Miškinio, ilgamečio choro vadovo, dirigento ir kompozitoriaus, daugelio kūrinių autoriaus. Akompanavo žinoma vargonininkė, Lietuvos muzikos ir teatro akademijos dėstytoja Renata Marcin-

kutė. Ir visai netikėta buvo, kai prie jaunuolių choro nuėjo grupė choro „Pastoralė“ merginų ir be repeticijos sugiedojo su jais Vytauto Miškinio „Ave Maria“.

Šventė baigėsi jungtiniam visų dalyvių chorui sugiedojus senąsias šventas lietuviškas giesmes, tapusias tikinčiųjų himnais (kaip antai „Marija, Marija“).

Ankstesnių metų festivaliuose dalyvavo įvairių mokyklų chorai, net iš tolimesnių miestų. Labai kviečiame šią tradiciją atgaivinti, mokytis po keletą giesmių ir dar sutartiniau iš daugelio širdžių giedoti šlovę šventajai Marijai.

Birutė Vasylienė

Popiežiaus Jono Pauliaus II beatifikacijai skirta vigilija

Balandžio 30 d., 21 val., mūsų bažnyčioje vyko vigilija laukiant popiežiaus Jono Pauliaus II beatifikacijos. Jai vadovavo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, giedojo Kauno muzikinio teatro solistė Rita Preikšaitė, vargonavo Dalia Jatautaitė.

Skamba giesmė „Viešpats pakrantėje stovėjo“...

Monsinjoras supažindina su Jono Pauliaus II gyvenimo akimirkomis, kurios ryškiai atspindi popiežiaus paklusnumą Dievui, nuolankų tarnavimą Jam ir žmonėms. Jono Pauliaus II gyvenimas – tai pavyzdys ne tik kunigams, bet ir visiems, kurie paklūsta Dievo valiai.

Po to rodomas filmas „Devynios dienos, kurios pakeitė pasaulį“ sugrąžino į 1979 metus, priminė melo ir veidmainystės kupiną gyvenimą sovietų okupacijos metu, Jono Pauliaus II ryžtingas kalbas, suvienijusias lenkų tautą kovai prieš okupaciją.

Gaudžia vargonai, skamba giesmė

Kauno dramos teatro aktorai Egidijus Stan-

cikas ir Nijolė Lapeškaitė skaito Karolio Wojtylos knygos „Priešais juvelyro parduotuvę“ pirmąją dalį. Šis jaunystėje parašytas romantiškas kūrinys jautriai palietė susirinkusiųjų širdis.

Vėl vargonų garsai ir giesmė...

Monsinjoras, sakydamas, kad popiežius Jonas Paulius II nuolat kalbėjo rožinį (jis papildė rožinį ketvirtąja dalimi – Šviesos slėpiniais), pakvietė kartu sukalbėti šią dalį prie išstatyto Švč. Sakramento. Rožinio maldą vedė vikaras kun. Nerijus Šmerauskas, o jos išgirdome popiežiaus Jono Pauliaus II viešnagės Lietuvoje metu lietuviškai pasakytą kalbą.

Vigilijos pabaigoje klebonas padėkojo susirinkusiems už kantrybę ir pasveikino su prasidedančia nauja diena – mat buvo jau po 24 val.

Gegužės 1 dieną Vatikane visam pasauliui buvo paskelbta Geroji naujiena – popiežius Jonas Paulius II yra palaimintasis! Tegul būna mūsų maldos dar karštesnės ir nuoširdesnės prašant palaimintojo Jono Pauliaus II užtarimo pas Viešpatį.

Rima Lipsienė

Pagyvenusių žmonių popietėje – „Gyvenimas po gyvenimo“

Tikriausiai nėra žmogaus, kuris nesusimąstytų apie gyvenimą po gyvenimo Žemėje. Toks pokalbis ir įvyko senjorų popietėje gegužės 20-ąją dieną, dalyvaujant mūsų mielam svečiui kunigui kan. Robertui Pukeniui

Kanauninkas Robertas Pukenis kalbėjo apie tai, kad žmogaus dvasia veržiasi suvokti, pažinti visatą, gyvybės paslaptis ir valdyti, ieško visatoje kitų civilizacijų. Bet ar neprotingiau spręsti kiekvieno problemą, kiekvienam rūpimą klausimą – ar aš gyvenisiu po mirties? Kas yra siela, kada ji prabyla? Kanauninkas pateikė labai įdomių išvadų iš amerikiečių medicinos ir filosofijos mokslų daktaro Raimondo Modi knygos „Gyvenimas po gyvenimo“.

Šios knygos autorius išnagrinėjo apie 150 žmonių, patyrusių klinikinę mirtį, išgyvenimus ir apibendrino jų potyrius. Kaip pabrėžė kanauninkas, autorių stebino, kad visų tų žmonių pojūčiai ir pasakojimai, ką jie išgyveno, yra labai panašūs: tie žmonės teigia, kad jų išgyvenimai yra nenusakomi arba sunkiai išreiškiami žodžiais. Daktaras R. Modis, kuris buvo abejingas tikėjimui, bandė aiškinti materialistiškai ir padarė išvadą, kad tie reiškiniai yra sielos galių apraiškos: „Esu tikras, kad mes negalime visiškai suprasti šio gyvenimo, kol nesulauksime švystelėjimo iš dangaus“. Apie tai mokslininkas yra kalbėjęs televizijos laidose, diskusijose.

Kanauninkas Robertas Pukenis sakė, kad tai parodo autoriaus mokslinį objektyvumą, kad jo išvadas patirtino ir kiti mokslų daktarai. Savo knygoje „Teesie“ kanauninkas tai apibendrino pačiais esmingiausiais žodžiais: „Tikėdamas Kristaus prisikėlimu, aš aukština žmogų, kurį Kristuje mokslas sudvasina, Jo meilės Evangelija pakeičia žmogaus širdį“.

Siūlome perskaityti

Šventųjų knyga

Autorius: *Piero Lazzarin*

Vertėjas: *Rasa Vabuolaitė*

Leidimo metai: *2011*

Leidykla: *Katalikų Pasaulio leidiniai*

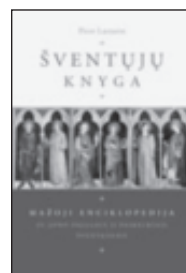
Mažoji enciklopedija su Jono Pauliaus II paskelbtais šventaisiais

Apie šventuosius rašyti ir pasakoti nėra lengva, tačiau Pjero Lazzarinis sugebėjo rasti tam tinkamą toną. Aiškiu ir nelėkštu stiliumi, tiek apsiribodamas trumpu pristatymu, tiek ir gilindamasis į savo pasakojimo veikėją, autorius pateikia visus žinomus faktus apie beveik 200 šventųjų, sugebėdamas nupiešti netgi labai realius jų paveikslus ir ypač verčia mus susimąstyti apie Jėzaus esatį žemėje, danguje, visur.

Tai enciklopedija, kurioje abėcėlės tvarka sudėti pasakojimai ne tik apie ankstesnių laikų, jau gerai žinomus ir populiarius, bet ir šių dienų popiežiaus Jono Pauliaus II paskelbtus šventuosius. Skaitytojas čia ras ir Lietuvos ar iš Lietuvos kilusių šventųjų gyvenimo aprašymų.

Knygą galite įsigyti

Šv. Kazimiero knygyne Vilniaus g. 3, Kaunas

Laikraščio redakcijai rašyti paraprijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius paraprijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius;

redakcijos nariai: Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo paraprijos pastoracinės tarybos laikraštis